

Bài Học 9

* 22 Tháng 11 – 28 Tháng 11

Đấng Ban Luật Pháp Và Là Quan Án

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Gia-cơ 4:11-17; Công Vụ 17:11; Hê-bơ-rơ 4:15, 16; Lu-ca 12:13-21; Truyền Đạo 2:15-19; Tít 2:14.*

Câu Gốc: “Chỉ có một Đấng lập ra luật pháp và một Đấng xét đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng người là ai mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?” (Gia-cơ 4:12)

Chúng ta phải có mối tương quan nào với người quanh mình? Chúng ta cần có mối tương quan như thế nào với Đức Chúa Trời? Cả hai mối tương quan đều có những luật lệ mà chúng ta cần phải theo, luật của con người cũng như luật của Đức Chúa Trời. Khi chúng ta bất cần luật lệ của xã hội thì chúng ta có thể trở thành những người không biết kính trọng người khác. Bởi vì luật pháp, luật lệ là cần thiết trong mọi mối tương quan với xã hội.

Đồng thời, những người chủ trương phải có luật pháp hay luật lệ thật khắc khe, họ cũng là những người không có được một mối tương quan tốt đẹp với người chung quanh. Nhìn cách sâu xa hơn thì chúng ta thấy rằng thái độ của chúng ta có tôn trọng luật pháp hay không tùy theo lòng mình có kính trọng sự khôn sáng của những người làm luật và sự công bằng của các luật họ đặt ra.

Bài học tuần này bắt đầu bằng việc khảo nghiệm luật pháp. Sự nghiên cứu của chúng ta sẽ đưa chúng ta đến những lời quan trọng nói về một loại kiêu ngạo mà chúng ta có thể không biết. Ông Gia-cơ cảnh cáo rằng sự kiêu ngạo này đây là một cái tội làm người ta vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Và sự dạy dỗ này cũng cho chúng ta có một góc nhìn mới về tội lỗi.

Sự Đoán Xét Hay Là Sự Khôn Ngoan

Hãy Đọc Gia-cơ 4:11. Tại sao khi chúng ta xét đoán người khác thì chẳng khác gì chúng ta đang xét đoán luật pháp?

Chữ dùng trong câu này là “nói hành” hay “nói xấu”. Nói hành hay nói xấu còn có nghĩa là các tội khác của lời nói, kể cả nói sai sự thật về một người nào, nói láo, hay là nói những lời hung ác (cũng đọc Lê-vi Ký 19:15-18). Khi chúng ta nói hành một người anh hay chị em trong Chúa tức là chúng ta đã tự lên mình đặt câu hỏi rằng luật pháp (mà họ làm theo) có đúng hay không. Chúng ta đã tự đặt mình làm quan tòa. Khi chúng ta làm như vậy, chúng ta đã quên mất các yếu điểm của mình (Đọc Ma-thi-ơ 7:1-3) mà chỉ chú tâm vào các điều sai lầm của người khác. Và khi chúng ta làm vậy, chúng ta đã vi phạm luật pháp “hãy yêu thương người lân cận như yêu chính thân mình” rồi.

Chúng ta phải tránh đừng đoán xét người khác; thay vào đó chúng ta phải học và thực hành để có sự khôn ngoan thiêng liêng.

Hãy Đọc các câu sau đây và cho thấy sự khôn ngoan thiêng liêng là quan trọng như thế nào: Công Vụ 17:11; 1 Cô-rinh-tô 6:1-5; 2 Cô-rinh-tô 13:6; Phi-líp 1:9; 1 Giăng 4:1; và Ga-la-ti 6:1.

Chúng ta sẽ so sách sự dạy dỗ của người đời với sự dạy dỗ của Lời Chúa. Chúng ta cũng khuyên răn anh chị em trong hội thánh nếu có hiềm khích nhau thì nên cố gắng làm hòa với nhau thay vì kéo nhau ra tòa kiện tụng.

Làm thế nào cho chúng ta biết sự khác biệt giữa sự khôn ngoan thuộc linh và thái độ đoán xét đối với luật pháp của Đức Chúa Trời?

Thứ Hai * 24 Tháng 11

Đấng Lập Ra Luật Pháp Là Đấng Xét Đoán

Tất cả mọi luật pháp và luật lệ của Cựu Ước đã được ban cho bởi Đức Chúa Trời qua Đức Chúa Giê-su. Các luật ấy còn được gọi là Luật Môi-se vì Chúa dùng Môi-se để ban bố các luật ấy (2 Sử Ký 33:8; Nê-hê-mi 10:29). Nhưng chính Đức Chúa Giê-su đã hướng dẫn dân Y-sơ-ra-ên đi qua đồng vắng và phán truyền Mười Điều Răn cho họ tại Núi Si-nai (đọc 1 Cô-rinh-tô 10:1-4). Trong Bài Giảng Trên Núi, Đức Chúa Giê-su đã làm sáng tỏ hơn về luật pháp và các điều răn, và Ngài cũng giúp chúng ta hiểu tường tận các luật pháp hơn. Ngài là “Ngôi Lời (luật pháp của Đức Chúa Trời) . . . đã trở thành xác thịt” (Giăng 1:14). Và chúng ta cũng sẽ chịu đoán xét theo bởi Lời Ngài (luật pháp Đức Chúa Trời) (Giăng 12:48).

Hãy Đọc lại Gia-cơ 4:12 và cũng đọc Ê-sai 33:22; Ê-sai 11:1-5; Hê-bơ-rơ 4:15, 16; và Khải Huyền 19:11-16. Những câu này cho chúng ta thấy gì về việc Đức Chúa Giê-su chính là quan tòa xét xử chúng ta?

Chỉ có những người biết luật pháp rành rẽ mới xứng đáng được mời làm quan tòa để định có sự vi phạm pháp luật hay không. Trong thời Đức Chúa Giê-su có những nhà dạy luật cũng là người Pha-ri-si. Những người này cẩn thận nghiên cứu các luật của Môi-se và cả các luật do người Do-Thái đặt ra. Đức Chúa Giê-su không luôn luôn đồng ý với các luật do người Do-Thái đặt ra. Điều này đã gây ra sự bất đồng giữa Chúa và các cấp lãnh đạo thời ấy. Nhưng Đức Chúa Giê-su Con Đức Chúa Trời đã là Đấng ban truyền các luật Môi-se. Bởi vậy Ngài có thể giải thích các luật ấy đúng hơn bất cứ ai và Ngài biết nếu người ta có vi phạm luật pháp ấy hay không. Khi Đức Chúa Giê-su trở lại, Ngài sẽ mang phần thưởng cho mọi kẻ đã vâng lời Ngài (Khải Huyền 22:12). Đức Chúa Giê-su đã tiếp chịu bản chất của con người, nhưng Ngài đã sống một cuộc đời không hề phạm tội. Ngài đã chết thế cho chúng ta, và Ngài đã được sống lại khỏi hoàn vì sự chết không cầm giữ Ngài được. Nhờ đó mà Đức Chúa Giê-su có thể cứu chúng ta khỏi tội lỗi.

Được thưởng hay bị trừng phạt, chung cuộc chúng ta chỉ nhận một trong hai điều ấy, không có sự lưỡng chùng. Niềm hy vọng duy nhất nào bạn có hầu nhận được phần thưởng của Chúa ban cho?

Toan Tính Cho Tương Lai

Xin Đọc Gia-cơ 4:13. Cũng đọc Lu-ca 12:13-21. Làm cách nào chúng ta có thể những hoạch định cho tương lai cách khôn ngoan nhưng đồng thời chúng ta cũng sống mỗi ngày trong tư cách sẵn sàng chờ đợi cho sự phục lâm của Đấng Christ? Thế nào để chúng ta tránh được cái cạm bẫy của việc mỗi ngày mỗi lo xây đắp “vựa kho” càng lớn hơn?

Việc dự định cho tương lai trong đời sống cá nhân, gia đình, hay trong việc làm của chúng ta không có gì là quá đáng cả. Nhưng chúng ta cũng sống trong niềm tin rằng Đức Chúa Jesus sắp hồi lai, và một ngày, hết thảy những gì chúng ta có trên địa cầu cũng thảy đều bị thiêu hủy (đọc 2 Phi-e-rơ 3:10-12).

Hai quan điểm này không có gì đối nghịch nhau cả. Một danh nhân đã nói, “*Dự định* tương lai như thể còn nhiều năm nữa Chúa mới tái lâm. Nhưng *sống* mỗi ngày như thể Chúa sẽ trở lại ngày mai.” Chúng ta cần có sự uyển chuyển trong dự định cho các chương trình tương lai của mình. Vì chúng ta phải nghĩ rằng, “Vị bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia.” “Theo ý Chúa muốn” đây không chỉ là một lời chấm câu cho có lệ khi chúng ta nói về những dự định tương lai. Nó có nghĩa là chúng ta phải đầu phục hoàn toàn mọi dự tính của mình theo ý Chúa. Chúng ta có thể cầu nguyện rằng, “Chúa ôi, con muốn được biết ý Cha. Nếu Cha không đẹp lòng với những dự tính của con, xin cho con biết ý Ngài.” Chúa sẽ cho chúng ta biết nếu những gì mình toan tính không phải là đúng theo ý Ngài. Và chúng ta cần vâng lời Ngài, chú tâm cẩn thận vào ý Ngài, và phải sẵn sàng sửa đổi các dự tính của mình hay ngay cả thay đổi chúng hoàn toàn.

Hãy đọc lại Gia-cơ 4:13 một lần nữa. Lời nói ở đây không có gì sai cả. Nhưng trong thái độ khi nói câu nói này mới là điều nghiêm trọng. Làm thế nào để chúng ta không bị lôi cuốn vào thái độ ấy?

Hơi Nước

Hãy Đọc Gia-cơ 4:14. Giải thích điểm quan trọng của sự dạy dỗ trong câu này?

Cuộc sống đầy những điều vô định. Mỗi một hơi thở của chúng ta là do ơn Chúa ban. Chữ “hơi nước” mà ông Gia-cơ dùng trong câu này là một chữ Gờ-réc. Chữ này được dịch là “bốc hơi” hay “hơi nước”. Đây cũng cùng một từ mà sách Truyền Đạo dùng đến 38 lần, và được dịch là “hư không”. Ý chữ này là đời sống rất là ngắn ngủi.

Sự chết là một điều sẽ xảy đến cho mỗi một con người sống trên mặt địa cầu. Chúng ta, bất cứ ai, chỉ một phút chốc, vì bất cứ một lý do nào, có thể sẽ chết. Bởi vậy khi ông Gia-cơ nói, “Song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết!”, đó là một sự thật. Chúng ta không ai biết khi nào mình sẽ chết.

“Tôi sẽ không bàn đến sự ngắn ngủi và vô định của đời sống. Nhưng có một điều rất nguy hiểm của cái sự ngắn ngủi ấy mà nhiều người không thấu hiểu. Rất nguy hiểm nếu người ta cứ dần dà mà không đáp lại lời kêu mời của Đức Thánh Linh, mà họ cứ sống trong tội lỗi. Sự chần chờ ấy thật nguy hiểm.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Steps to Christ* (Con Đường Giải Thoát), trang 32.

Theo Đời sống thật ngắn ngủi và cũng rất thường khi không thỏa lòng. Kinh Thánh đã nói rõ điều ấy. Đọc Truyền Đạo 2:15- 19; 4:4; 5:10; và 9:11, 12. Những lời vua Sa-lô-môn nói đây có phù hợp với những điểm mà ông Gia-cơ nói không?

Bằng chứng Thế gian và những vinh hoa lạc thú của nó có cầm giữ bạn trong cạm bẫy của nó không? Làm thế nào để bạn có thể ghi nhớ rằng thế gian và mọi điều của thế gian chỉ là rất ngắn ngủi?

Biết Điều Lành Và Làm Điều Lành

Hãy Đọc Gia-cơ 4:15-17 và rồi so sánh ba câu này với các câu chúng ta vừa học ở trên. Điểm quan trọng nào ông Gia-cơ muốn nói ở đây?

Trong các câu này, ông Gia-cơ bàn đến cái thái độ, có thể là của tín hữu trong Hội Thánh, tưởng mình có thể làm được mọi sự. Ông gọi cái thái độ ấy là “tự kiêu” và còn gọi thái độ ấy là “xấu”.

Đọc lại câu 17. Kinh Thánh nhắc đến tội lỗi qua hai điều (1) làm điều sai trái và (2) không làm điều đúng. “sự tội lỗi ấy là sự trái luật pháp” (1 Giăng 3:4). Có những bản mới dịch rằng, “tội lỗi ấy là sự không có pháp luật.” Nhưng trong bản Gờ-réc, từ được dùng có nghĩa là những hành động phạm pháp chứ không phải là hành động không luật pháp. Đó cũng là từ được dùng trong Gia-cơ 4:17. Nghĩa là, không chỉ từ chối không làm điều sai là đủ, mà chúng ta cần phải làm nhiều hơn nữa. Chúng ta được gọi là “con cái của ánh sáng” (Ê-phê-sô 5:8), và chúng ta phải chiếu sáng để qua việc làm của chúng ta người ta thấy và ngợi khen Cha chúng ta trên thiên đàng (Ma-thi-ơ 5:16).

Làm thế nào sự cầu nguyện giúp chúng ta từ bỏ được bản ngã và bày tỏ được thái độ đầu phục hoàn toàn theo ý muốn của Đức Chúa Trời? Cho dầu là dự tính gì chăng nữa, chúng ta luyện tập thế nào để mình có thể giao hết thảy theo ý muốn Chúa?

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Kẻ phạm tội là người đầu tiên nghi ngờ sai. Hắn cố gắng ếm nhem hay tìm cách bào chữa sự gian ác của lòng mình bằng cách xét đoán người khác. Bởi tội lỗi mà con người biết được sự gian ác. Khi A-đam và Ê-va phạm tội, họ bắt đầu đổ tội lẫn nhau. Đây là bản chất con người khi họ không ở dưới sự quản trị của ân điển của Đấng Christ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Thoughts from the Mount of Blessings* (Sự Dạy Dỗ Của Bài Giảng Trên Núi), trang 126.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy suy gẫm lại cái tư tưởng mà bà White đề cập đến trong câu ghi trên. Thế nào là buộc tội hay đổ lỗi người khác để bảo vệ bản thân mình, và làm mình cảm thấy nhẹ nhàng và thấy mình hay và cao thượng hơn người?
- 2 Hãy suy nghĩ nhiều về cuộc đời và nhận thức rằng cuộc sống qua rất mau. Sự ý thức ấy có giúp chúng ta thấy gì là quan trọng và gì là không quan trọng của cuộc sống không? Các nhà khoa học nói rằng thời gian qua mau hay chậm ấy là do nơi chúng ta có trôi theo thời gian nhanh hay chậm mà thôi. Nhưng chúng ta biết chắc một điều, dẫu mau hay chậm thời gian trôi qua, khi một khoảnh khắc qua đi, nó sẽ qua đi mãi mãi. Ý niệm này có giúp gì cho chúng ta trong cách dùng thời giờ của mình không?